

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału

(druga izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-454/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾*(Dyrektywa 96/59/WE — Gospodarka odpadami — Unieszkodliwianie polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli)*

(2004/C 190/01)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-454/01, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: G. zur Hausen) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing oraz R. Stüwe), której przedmiotem było stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy Traktatu poprzez zaniechanie sporządzenia lub zakomunikowania Komisji, w wyznaczonym terminie, planu przewidzianego w art. 11 ust. 1 pierwszej tiret dyrektywy Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) (Dz.U. L 243, str. 31), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Republika Federalna Niemiec poprzez zaniechanie sporządzenia, w wyznaczonym terminie, planu przewidzianego w art. 11 ust. 1 pierwszej tiret dyrektywy Rady 96/59/WE z dnia 16 września 1996 r. w sprawie unieszkodliwiania polichlorowanych bifenyli i polichlorowanych trifenyli (PCB/PCT) uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy niniejszej dyrektywy.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 17 z 19.1.2002 r.

Wyrok Trybunału

(pierwsza izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-87/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej ⁽¹⁾*(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena wpływu niektórych przedsięwzięć publicznych lub prywatnych — Przedsięwzięcie „Lotto zero”)*

(2004/C 190/02)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-87/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. van Beek i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnik: M. Masella Ducci Teri), której przedmiotem jest stwierdzenie, że przez to, że Region Abruzzo nie zweryfikował, czy przedsięwzięcie budowy obwodnicy w Teramo (przedsięwzięcie znane jako „Lotto zero – Variante, tra Teramo (Włochy) i Giulianova, alla strada statale SS 80”), należące do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 str. 40), nie wymaga oceny wpływu na środowisko, zgodnie z art. 5 – 10 tej dyrektywy, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom nałożonym na nią art. 4 ust. 2 dyrektywy, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), A. La Pergola, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Przez to, że Region Abruzzo nie zweryfikował, czy przedsięwzięcie budowy obwodnicy w Teramo (przedsięwzięcie znane jako „Lotto zero – Variante, tra Teramo (Włochy) i Giulianova, alla strada statale SS 80”), należące do przedsięwzięć wymienionych w załączniku II do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, nie wymaga dokonania oceny jego wpływu na środowisko, zgodnie z art. 5 – 10 tej dyrektywy, Republika Włochy uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 2 dyrektywy.
- 2) Republika Włochy zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

Wyrok Trybunału

(druga izba)

z dnia 10 czerwca 2004 r.

w sprawie C-168/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Rudolf Kronhofer przeciwko Marianne Maier, Christian Möller, Wirich Hofius, Zeki Karan (¹)

(Konwencja brukselska — Art. 5 pkt 3 — Jurysdykcja w przypadku odpowiedzialności z tytułu popełnienia czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego — Miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę — Szkada majątkowa poniesiona w związku z inwestycją kapitałową w innym Umawiającym się Państwie)

(2004/C 190/03)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-168/02, której przedmiotem był skierowany na mocy protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. w sprawie wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych przez Oberster Gerichtshof (Austria) wniosek o wydanie, w ramach zawisłego przed tym sądem sporu między Rudolfem Kronhoferem a Marianne Maier, Christianem Möllerem, Wirichem Hofiusem, Zeki Karanem, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wykładni art. 5 pkt 3 Konwencji z dnia 27 września 1968 r., powoływanej powyżej (Dz.U. L 299 z 1972 r., str. 32), zmienionej przez Konwencję z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Dz.U. L 304, str. 1, i – tekst zmieniony – str. 77), Konwencję z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej (Dz.U. L 388, str. 1), Konwencję z dnia 26 maja 1989

r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii (Dz.U. L 285, str. 1) oraz przez Konwencję z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji (Dz.U. C 15, str. 1), Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissechet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca) i R. Schintgen oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 10 czerwca 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 5 pkt 3, Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej przez Konwencję z dnia 9 października 1978 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Konwencję z dnia 25 października 1982 r. w sprawie przystąpienia Republiki Greckiej, Konwencję z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii oraz przez Konwencję z dnia 29 listopada 1996 r. w sprawie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „miejsce, gdzie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę” nie oznacza miejsca zamieszkania powoda, w którym znajduje się „centralne miejsce położenia jego majątku” wyłącznie z tego powodu, że poniósł on szkodę finansową będącą konsekwencją utraty składników jego majątku, która powstała w innym Umawiającym się Państwie.

(¹) Dz.U. C 169 z 13.7.2002 r.

Wyrok Trybunału

(wielka izba)

z dnia 8. czerwca 2004 r.

w sprawie C-220/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft der Privatangestellten przeciwko Wirtschaftskammer Österreich. (¹)

(Zasada równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet — pojęcie wynagrodzenia — uwzględnienie przy obliczaniu odprawy okresów służby wojskowej — możliwość porównania pracowników odbywających służbę wojskową z pracownikami płci żeńskiej korzystającymi po okresie urlopu macierzyńskiego z urlopu rodzicielskiego, którego okres nie jest uwzględniany przy obliczaniu odprawy)

(2004/C 190/04)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-220/02, której przedmiotem był skierowany do Trybunału, na mocy art. 234 TWE, przez Oberster Gerichtshof